

การออกแบบระบบสถาบันเพื่อการปฏิรูปนโยบายสาธารณะ

อรรถกฤต ปัจฉิมนันท์

คณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

attakritp219@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยเสนอกรอบแนวคิดการวิเคราะห์การออกแบบระบบสถาบันทางการเมืองภายใต้การประยุกต์สมการถดถอย โดยเฉพาะการศึกษาและการหาแนวทางของการสร้างระดับการถ่วงดุลระหว่างระบบสถาบันและสภาล่าง ซึ่งได้ใช้การประยุกต์แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์การเมืองเพื่อทำความเข้าใจบริบทของระบบสถาบันทางการเมืองซึ่งสามารถสะท้อนถึงการปฏิรูปนโยบายสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะใช้ฐานคิดของการลดระดับการใช้ระบบอุปถัมภ์ในระบบรัฐสภา เช่น 1) แนวคิดของการลดความสัมพันธ์เชิงการเมืองระหว่างสมาชิกในระบบสถาบันและสมาชิกในระบบสภาล่างภายใต้ระบบอุปถัมภ์ 2) แนวทางการจัดแนวคิดรูปแบบระบบการเลือกตั้งเพื่อสร้างความสมดุลของการดำเนินนโยบายภายใต้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดอย่างเป็นธรรมโดยเฉพาะการยกเลิกระบบบัญชีรายชื่อโดยใช้ระบบการเลือกตั้งเพื่อเลือกผู้แทนในการสรรหาแทนในระบบสภาล่างแทน และการใช้ระบบการสรรหาในระบบสมาชิกสภาบนทั้งหมด และ 3) การยกย่องรัฐธรรมนูญในช่วงเวลาที่เหมาะสมซึ่งสามารถสร้างแนวทางของการสร้างเงื่อนไขของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะได้อย่างเสมอภาค โดยแนวทางดังกล่าวทั้งหมดเป็นสิ่งที่ยืนยันว่าการจัดโครงสร้างเชิงอำนาจจะสะท้อนถึงขอบเขตเชิงเงื่อนไขในระบบสถาบันทางการเมืองที่ช่วยผลักดันการปฏิรูปนโยบายสาธารณะและบ่งชี้ถึงระดับความความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลงในระยะยาว

[วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่ 34 ฉบับที่ 1 ปี พ.ศ. 2558]

คำสำคัญ: ระบบสถาบันทางการเมือง, ความความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้, การปฏิรูปนโยบายสาธารณะ

Institutional Designs for Public Policy Reform: Proposition for Thailand

Attakrit Patchimnan
Faculty of Political Science
Thammasat University
attakritp219@gmail.com

Abstract

This research proposes the analytical ideas of political institution under the application of regression, especially the study of construction for balancing political power between the upper house and the lower house. Particularly, this construction focuses on the framework of political economy analysis for designing ideas of effective political institution that reflects on the effectiveness of public policies. These new political perspectives predominantly need to create the diminution of patronage contexts in the political system, such as 1) the new political economy concepts for reducing the use of patronage system between the upper house and the lower house, 2) the concept of the effective electoral systems reflecting on the policy implementation (by abolishing the party- list proportional representation ,but using the electoral system to select delegates for the nomination of representatives in the lower house, and using the senate selection for all members), and 3) drafting the constitution under the appropriate political environment which can create good conditions for the public policy reform. Moreover, this political reform will indicate the level of equality of income distribution in the long run.

[Thammasat Journal, Volume 34 No.1, 2015]

Keywords: Political Institution, the Inequality of Income Distribution, Public Policy Reforms

บทนำ

การศึกษากรอบและแนวคิดของนโยบายภาครัฐที่มีผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของรายได้มีความสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะการศึกษาความล้มเหลวของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะของประเทศไทย ซึ่งเป็นประเด็นที่ควรนำมาถกเถียงและมีความจำเป็นที่ต้องนำมาศึกษาเชิงลึกว่าปัญหาของระบบสถาบันเป็นรากฐานและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนานโยบายสาธารณะหรือไม่ อย่างไร โดยเฉพาะการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีผลจากการพัฒนาทางการเมือง เช่น Lagunoff Roger (2006), Lobsiger Michael and Zahner Marc Jun (2012), and Reis José Guilherme and Thomas Farole (2010) ได้เสนอแนวคิดของระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่อ่อนแอที่เกิดจากความบกพร่องและความล้มเหลวของหลักนิติธรรมและหลักนิติรัฐ ซึ่งเป็นดัชนีที่สำคัญและสะท้อนต่อระดับความเหลื่อมล้ำของนโยบายต่างๆซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว โดยเฉพาะปัญหาของระบบสถาบันทางการเมืองที่เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของความล้มเหลวของพฤติกรรมเชิงการเมืองที่มีผลต่อระดับประสิทธิภาพของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะ โดยปรากฏการณ์ที่สำคัญที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน คือ การปฏิวัติและการทำรัฐประหารอย่างบ่อยครั้ง การปฏิรูประบบสถาบันต่างๆในสภาวะการณ์ทางการเมืองที่ผิดปกติ การฉีกรัฐธรรมนูญโดยใช้การทำประชามติภายใต้วัฒนธรรมทางการเมืองที่อ่อนแอ การตั้งคณะกรรมการต่างๆในการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองที่ไม่คำนึงถึงประเด็นความขัดแย้งทางการเมือง โดยเฉพาะการตั้งคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ สภานิติบัญญัติ และสภาปฏิรูปแห่งชาติ (หลังการก่อรัฐประหารในประเทศไทยปี พ.ศ. 2557) เป็นต้น

ดังนั้น ปัญหาในระบบสถาบันโดยรวมของประเทศไทยอาจเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่ต้องได้รับการออกแบบและปรับโครงสร้างใหม่ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างระดับการถ่วงดุลและขอบเขตที่วางกรอบและเงื่อนไขในการปฏิรูปนโยบายสาธารณะ และระดับการคอร์รัปชั่นที่สะท้อนในระบบการเมืองราชการ และรวมถึงองค์ริสระต่างๆที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศ เป็นต้น อย่างไรก็ตามการศึกษาถึงความเป็นมาของระบบสถาบันในปัจจุบันเพื่อการจัดและการออกแบบเชิงโครงสร้างเพื่อการพัฒนา นั้นจะต้องเริ่มจาก ระบบสถาบันที่มีคุณภาพ หรือ Institutional Quality ซึ่ง Batabyal and Chowdhury (Jan 2015) ได้เน้นถึงแนวทางดังกล่าว เนื่องจากการศึกษาทางเศรษฐศาสตร์การเมืองได้พิสูจน์ว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับคุณภาพของระบบสถาบันทางการเมือง และ เศรษฐกิจส่งผลต่อการยกระดับการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ นั้น โดยสุดท้ายความสัมพันธ์ดังกล่าวจะนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจภายใต้การบริหารจัดการนโยบายสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว (Gersbach Hans and Lars Siemers., 2005; Lagunoff Roger., 2004; Lagunoff Roger., 2005)

อย่างไรก็ตาม สภาวะการณ์ในปัจจุบันนั้น ความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงและต่อเนื่องหลังการปฏิวัติในปี พ.ศ. 2549 และ พ.ศ. 2557 มีความสัมพันธ์กับฐานทางการเมืองเชิงอุดมการณ์ที่มีความแตกต่างกันโดยระดับความขัดแย้งทางการเมืองเกิดจากการที่ระบบสถาบันเปิดช่องทางของรัฐธรรมนูญที่สะท้อนถึงการแทรกแซงทางอำนาจจากระบบทหาร ซึ่งการปฏิวัติและการรัฐประหารเป็นเงื่อนไขที่สำคัญโดยสะท้อนถึงการยกระดับความขัดแย้งทางการเมืองในระยะยาว เช่น การก่อรัฐประหารส่งผลต่อความ

ไม่เท่าเทียมกันของการกระจายผลประโยชน์ทางการเมืองโดยการสรรหาคณะกรรมการต่างๆ ในการจัดโครงสร้างในระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่มีเป้าหมายของการกีดกันผู้เล่นเกมทางการเมืองเพื่อให้การจัดผลประโยชน์อยู่ในรูปแบบของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะผู้เล่นเกมเหล่านั้นอยู่เบื้องหลังของการก่อรัฐประหาร ดังนั้น จะสรุปได้ว่าความแตกต่างของการจัดสรรทรัพยากรอย่างไม่เป็นธรรมจะส่งผลต่อการออกแบบระบบสถาบันที่ไม่สะท้อนถึงการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์โดยรวมแต่ยังคงกลับสร้างบทเรียนที่สำคัญ คือ ระดับความขัดแย้งทางการเมืองในระดับที่สูงขึ้น โดยเงื่อนไขที่สำคัญคือ 1) การปฏิรูปทางการเมืองภายใต้เงื่อนไขของสภาวะการณ์ทางการเมืองที่ไม่ปกติ หรือ สภาวะการณ์ที่มีความขัดแย้งทางการเมืองในระดับที่สูง 2) การก่อรัฐประหารที่ไม่สะท้อนถึงกระบวนการทางประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญเป็นกรอบและเงื่อนไขเชิงกลไกที่สำคัญ และ 3) ความล้มเหลวของระบบสถาบันทางการเมืองที่เป็นฐานของการจัดสรรผลประโยชน์ทางอำนาจอย่างไม่เป็นธรรมภายใต้ระบบอุปถัมภ์และส่งผลเชิงลบต่อระดับการสร้างกลไกของระบบสถาบันทางเศรษฐกิจในระยะยาว (Lagunoff Roger., 2006; Lobsiger Michael and Zahner Marc., Jun 2012; Reis José Guilherme and Thomas Farole., 2010)

นอกจากนั้น ระบบสถาบันทางเศรษฐกิจที่ตื้นเขินหมายถึง ระบบสถาบันที่สร้างกลไกของโครงสร้างการแข่งขัน การเข้าถึงแหล่งทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดเพื่อให้ถูกจัดสรรอย่างเป็นธรรมโดยมีระบบสถาบันทางการเมืองสนับสนุนกฎหมายและระเบียบในการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นในรูปแบบของนโยบายสาธารณะ เช่น ภาครัฐนำนโยบายการถือครองครองต้นทุนทางทรัพยากรเพื่อสนับสนุนนโยบายของการลดต้นทุนตลาดที่เข้ามาแข่งขัน โดยเฉพาะการสร้างระบบการขนส่งต่างๆ เป็นต้น แน่นอนว่า เมื่อมีการก่อรัฐประหาร อาจสะท้อนถึงการเข้ามาของกลุ่มที่มีอำนาจในการกำหนด เสนอ และการนำนโยบายไปปฏิบัติจะไม่สร้างความเป็นธรรมอย่างแท้จริง โดยเฉพาะการกีดกันกลุ่มการเมืองที่มีอำนาจก่อนการทำการรัฐประหารนั่นเอง (Alesina Alberto, Arnaud Devleeschauwer, William Easterly, Sergio Kurlat, and Romain Wacziarg., 2003; Alesina Alberto and Eliana La Ferrara., 2004)

การรวบรวมข้อถกเถียงต่างๆ (Arguments) เพื่อนำมาสร้างแนวคิดเชิงสมมติฐานในรูปแบบของสมการถดถอย

ปัญหาการคอร์รัปชัน เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อระดับการบริหารจัดการนโยบายโดยภาพรวมอย่างไม่มีประสิทธิภาพและยังบั่นทอนระบบการบริหารราชการแผ่นดินที่ล้มเหลว เนื่องจาก ภาครัฐเป็นผู้เล่นเกมที่สำคัญในการใช้งบประมาณในการขับเคลื่อนการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ในระยะยาว ถ้างบประมาณที่นำไปใช้ขาดประสิทธิภาพและเชื่อมโยงกับผลประโยชน์ทางการเมืองเป็นหลักแล้ว ระดับประสิทธิภาพของการนำนโยบายสาธารณะและนโยบายสวัสดิการของภาครัฐก็จะลดลง เช่น การคอร์รัปชันของประเทศไทยที่ยังปรากฏอยู่ในปัจจุบันเกือบทุกองค์กร รวมถึงองค์กรที่เป็นอิสระ โดยการคอร์รัปชันส่วนใหญ่แล้วเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการทางการเมืองและข้าราชการประจำ ซึ่งข้าราชการประจำและข้าราชการการเมืองจะมีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางการเมืองร่วมกัน โดยข้าราชการประจำจะตกลงกับข้าราชการการเมืองเกี่ยวกับการใช้งบประมาณจากโครงการต่างๆ โดยจะมีการแบ่ง

ผลประโยชน์จากเม็ดเงิน และในขณะเดียวกันข้าราชการประจำจะได้รับผลประโยชน์จากการเลื่อนตำแหน่งและส่วนแบ่งเชิงงบประมาณร่วมกัน โดยการแลกเปลี่ยนสะท้อนถึงการแลกเปลี่ยนที่เพิ่มต้นทุนทางเศรษฐกิจ (Transaction costs is not zero) ซึ่งต้นทุนที่เพิ่มขึ้นจากการแลกเปลี่ยนนั้นจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาทางเศรษฐกิจและยังสะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำเชิงรายได้ที่สะท้อนถึงระดับความยากจนของประชาชนที่มีระดับสูงขึ้น เช่น รูปแบบของโครงการต่างๆที่สะท้อนจากผลประโยชน์จากการคอร์รัปชันภายใต้ระบบอุปถัมภ์ (แสดงจากข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 1) ดังนั้น การออกแบบและจัดโครงสร้างเพื่อลดระดับการใช้ผลประโยชน์ทางการเมืองที่นำไปสู่การคอร์รัปชันจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในการเสนอแนวคิดใหม่จากการบทความวิจัยชิ้นนี้ (Alesina Alberto and Guido Tabellini., 2004; Alesina Alberto, Ignazio Angeloni, and Ludger Schuknecht., 2002; Alesina Alberto, Ignazio Angeloni, and Ludger Schuknecht., 2005; Batabyal Sourav and Chowdhury Abdur., Jan 2015)

ข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 1

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \varepsilon_i \quad \dots\dots(1)$$

- Y_i $\Rightarrow$ ระดับการคอร์รัปชัน
- X_1 $\Rightarrow$ ระดับความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการทางการเมืองและข้าราชการประจำ (+)
- X_2 $\Rightarrow$ ระดับต้นทุนที่เพิ่มขึ้นจากการแลกเปลี่ยนในรูปแบบของผลประโยชน์ทางการเมือง (+)
- X_3 $\Rightarrow$ ระดับงบประมาณในการลงทุนของโครงการภาครัฐ ภายใต้ระบบอุปถัมภ์ (+)

ปัญหาการก่อรัฐประหาร เป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดสภาวะทางการเมืองที่ผิดปกติ และยังสะท้อนถึงความล้มเหลวของการพัฒนาทางการเมืองที่มีผลต่อพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว โดยการก่อรัฐประหารนั้นส่วนใหญ่เกิดจาก 1) ความขัดแย้งของการจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองซึ่งนำไปสู่ทางตันของการบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐ (Dead locks) 2) เกิดจากความขัดแย้งทางการเมืองที่นำไปสู่สงครามทางการเมืองในรูปแบบของมวลชน ซึ่งนำไปสู่การแทรกแซงจากระบบทหารที่อ้างว่าการแทรกแซงดังกล่าวจะนำไปสู่การปฏิรูปทางอำนาจและการจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองอย่างเหมาะสม และ 3) เกิดจากการแย่งชิงผลประโยชน์เชิงงบประมาณจนนำไปสู่ความขัดแย้งที่เป็นอุปสรรคต่อการบริหารราชการแผ่นดิน กล่าวโดยสรุปได้ว่าทั้ง 3 ประเด็นที่กล่าวมานั้น สะท้อนถึงการพิจารณาสถานะทางการเมืองว่าเมื่อเกิดการรัฐประหารแล้วแนวโน้มของการรัฐประหารนำไปสู่การปฏิรูปทางการเมืองที่ถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ ถ้าการรัฐประหารเป็นสิ่งที่ผิดและไม่ควรเกิดขึ้นอีกต่อไป ประเด็นคำถามที่ตามมาคือ จะต้องทำอย่างไรถึงจะหยุดการก่อรัฐประหาร หรือ การปฏิรูปผ่านการออกแบบระบบสถาบันเพื่อการพัฒนานโยบายสาธารณะที่ดีและมีประสิทธิภาพโดยสามารถสะท้อนถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว ซึ่งทางเลือกทางใดทางหนึ่งอาจเป็นสิ่งที่ช่วยในการเกิดรัฐประหารได้หรือไม่

นั่นคือประเด็นของบทความวิจัยชิ้นนี้และเป็นประเด็นของการสร้างสมมติฐานโดยรวมที่สำคัญ (แสดงจากข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 2)

ข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 2

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \varepsilon_i \quad \dots(2)$$

- Y_i $\Rightarrow$ ระดับการก่อรัฐประหาร
 X_1 $\Rightarrow$ ความขัดแย้งของการจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองซึ่งนำไปสู่ทางตันของการบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐ (+)
 X_2 $\Rightarrow$ ความขัดแย้งทางการเมืองที่นำไปสู่สงครามทางการเมืองในรูปแบบของมวลชน (+)
 X_3 $\Rightarrow$ ระดับการแย่งชิงผลประโยชน์เชิงงบประมาณจนนำไปสู่ความขัดแย้งที่เป็นอุปสรรคต่อการบริหารราชการแผ่นดิน (+)

นอกจากนั้น ประเด็นปัญหาของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือความยากจน (แสดงจากข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 3) หมายถึง การที่ภาครัฐบริหารจัดการนโยบายภายใต้ระบบสถาบันที่อ่อนแอ โดยปัญหาของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้เป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาและการปฏิรูปในทุกรูปแบบ เนื่องจาก ความเท่าเทียมกันของการเข้าถึงนโยบายและการมีส่วนร่วมในนโยบายนั้นๆสามารถยกระดับการบริโภคและระดับการออมเพื่อการพัฒนาในระยะยาว แต่เมื่อไรที่ระดับหนี้ของครัวเรือนมีระดับที่สูงโดยรวมแล้ว นั้นหมายถึงการชะลัตตัวของเศรษฐกิจภายใต้ระดับความล้มเหลวของการบริหารจัดการของภาครัฐ ประเด็นที่กล่าวมาเป็นแค่ตัวอย่างของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือ ความยากจน ที่เพิ่มขึ้นและการพัฒนานโยบายภายใต้ระบบสถาบันที่อ่อนแอ โดยเฉพาะ การเข้าถึงของประชาชนในกระบวนการของนโยบายและผลประโยชน์ของนโยบายที่ได้รับมีสัดส่วนที่ลดลง เช่น การเพิ่มระดับค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในระบบปราศจากความเข้าใจว่าแรงงานนอกระบบมีสัดส่วนของแรงงานในตลาดโดยรวมที่มีระดับสูง ซึ่งการใช้นโยบายค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำของนโยบายและความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงนโยบายอาจส่งผลเชิงลบต่อการพัฒนาประเทศอย่างแน่นอน (Barberà Salvador and Matthew Jackson., 2003; Blumkin Tomer and Mark Gradstein., 2002; Breen Michael and McMenamin Iain., Dec 2013; Ceyhun Oztunali Oguz., 2014)

ข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 3

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \varepsilon_i \quad \dots(3)$$

- Y_i $\Rightarrow$ ระดับปัญหาของความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือความยากจน
 X_1 $\Rightarrow$ ระดับความล้มเหลวของการพัฒนาทางการเมืองที่มีผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (+)
 X_2 $\Rightarrow$ ระดับความเท่าเทียมกันของการเข้าถึงนโยบายและการมีส่วนร่วมในนโยบาย โดยเฉพาะนโยบายการกระจายอำนาจ (-)
 X_3 $\Rightarrow$ ระดับหนี้ของครัวเรือน (+)

ปัญหาของความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบาย (แสดงจากข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 4) หมายถึง การดำเนินนโยบายของภาครัฐที่คำนึงถึงกลุ่มผลประโยชน์เพียงบางกลุ่ม หรือ คำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเมืองจากการบริหารจัดการนโยบายที่ส่งผลต่อการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์จากการเพิ่มโหวตในการเข้ามามีอำนาจเพียงเท่านั้น โดยเฉพาะการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองจากกลุ่มผลประโยชน์ดังกล่าว นอกจากนั้น จะเห็นได้ว่าความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบายยังสะท้อนจากความสัมพันธ์ระหว่างฐานอำนาจของการเข้ามาเป็นรัฐบาลและผลประโยชน์เชิงนโยบายของฐานอำนาจที่มีผลกระทบโดยตรงกับอำนาจทางการเมืองที่ได้มา

ข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 4

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \varepsilon_i \quad \dots(4)$$

- Y_i $\Rightarrow$ ระดับปัญหาของความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบาย
 X_1 $\Rightarrow$ การดำเนินนโยบายของภาครัฐที่คำนึงถึงกลุ่มผลประโยชน์เพียงบางกลุ่ม (+)
 X_2 $\Rightarrow$ ระดับความสัมพันธ์ระหว่างฐานอำนาจของการเข้ามาเป็นรัฐบาลและผลประโยชน์เชิงนโยบายของฐานอำนาจที่มีผลกระทบโดยตรงกับอำนาจทางการเมืองที่ได้มา (+)
 X_3 $\Rightarrow$ ระดับ การรักษาเสถียรภาพทางการเมืองจากกลุ่มผลประโยชน์ (+)

ปัญหาของระบบการเลือกตั้ง (แสดงจากข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 5) ยังเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างมาก เนื่องจากวิธีการออกแบบระบบการเลือกตั้งสามารถบ่งชี้ถึงจำนวนและขนาดของพรรคการเมืองและแนวคิดการจัดตั้งรัฐบาล โดยจำนวนและขนาดของพรรคการเมืองที่เข้ามาจะสะท้อนถึงแนวคิดและรูปแบบของนโยบาย โดยเฉพาะนโยบายการกระจายรายได้ และการกระจายผลประโยชน์จากนโยบายสาธารณะ ดังนั้น การออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการ โดยการจัดรูปแบบโครงสร้าง

ของระบบการเลือกตั้งที่สามารถกระจายผลประโยชน์ทางการเมืองและสามารถบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพจะส่งผลต่อการยกระดับความพึงพอใจของกลุ่มผลประโยชน์โดยรวมและการเข้าถึงและการมีส่วนร่วมในการกำหนด การสร้างกระบวนการและการตอบรับนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยประเทศไทยได้มีการออกแบบระบบการเลือกตั้งส่วนใหญ่จากการนำระบบการคิดมาจากประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่อย่าลืมว่าองค์ประกอบอื่นๆที่สะท้อนถึงภาพรวมของระบบสถาบันอาจไม่เหมาะสมกับการออกแบบระบบการเลือกตั้ง

การจัดโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบการเมืองและระบบราชการจึงเป็นประเด็นที่ต้องมีการจัดรูปแบบที่เหมาะสมเช่นกัน โดยส่วนใหญ่ถ้าศึกษาจากระบบการเลือกตั้งที่ผ่านมาแล้วแต่เป็นระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนโดยให้ระบบบัญชีรายชื่อเป็นฐานการคิดของผู้เล่นเกมที่สำคัญในการบริหารจัดการนโยบายโดยเฉพาะ ตำแหน่งรัฐมนตรีส่วนใหญ่มาจากระบบบัญชีรายชื่อและจำนวนที่เข้ามาในระบบแล้วแต่มาจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ โดยเฉพาะกระทรวงที่มีการใช้จ่ายงบประมาณในระดับสูง นอกจากนั้น พรรคการเมืองขนาดกลางและขนาดเล็กมีอำนาจในกระทรวงที่สำคัญรองลงมาโดยประเด็นปัญหาที่สำคัญ คือ ถ้าพิจารณาจากระดับกระทรวงแล้วอำนาจของรัฐมนตรีว่าการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง และอาจรวมถึงที่ปรึกษาและผู้ช่วยรัฐมนตรีมาจากพรรคการเมืองที่แตกต่างกัน และที่มาของประเด็นดังกล่าวเกิดจากระบบการเลือกตั้งที่สะท้อนถึงระบบที่เปิดช่องทางให้การเข้ามามีอำนาจของพรรคการเมืองต่างๆที่มีขนาดที่ต่างกัน ซึ่งปัญหาที่ตามมาอาจนำไปสู่การบริหารจัดการงบประมาณที่ยังมีผลประโยชน์ที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น งบประมาณอาจถูกการทอนกับผู้เล่นเกมที่มีอำนาจทางการเมืองในกระทรวงนั้นๆ จากการแย่งชิงผลประโยชน์ทางการเมืองที่มาจากพรรคการเมืองที่ต่างกัน ซึ่งผลที่ตามมา คือ สัดส่วนของงบประมาณที่แท้จริงจะถูกแบ่งในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นและงบประมาณที่นำมาใช้ในโครงการต่างๆจะมีระดับที่ลดลง นอกจากนั้น ถ้าพิจารณาจากการประสานงานระดับการข้ามกระทรวงแล้วอาจเผชิญปัญหาจากพรรคการเมืองที่มีเข้ามามีอำนาจในรัฐบาล โดยเฉพาะนโยบายที่ต้องการกาประสานงานในระดับการข้ามกระทรวงซึ่งพรรคการเมืองมีความแตกต่างกันในแต่ละกระทรวง

จากประเด็นที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการออกแบบระบบการเลือกตั้งที่เป็นสัดส่วนมากขึ้นอาจเป็นทางเลือกที่ควรนำมาพิจารณาเชิงลึกในทางปฏิบัติถึงแม้ว่ายังปรากฏปัญหาเชิงการเมืองก็ตาม เนื่องจากพรรคการเมืองที่มีขนาดกลางและพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กเมื่อเข้ามาจัดตั้งรัฐบาลกับพรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่แล้ว ปัญหาของผลประโยชน์เชิงอำนาจและการเงินอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการนโยบายโดยรวมที่ดีกว่าพรรคการเมืองเดียวที่ผูกขาดกับผลประโยชน์ทางการเมืองทั้งหมด โดยการปรับการออกแบบระบบการเลือกตั้งเพียงอย่างเดียวอาจไม่ใช่คำตอบที่สำคัญแต่เป็นปัจจัยหนึ่งที่ต้องนำมาพิจารณา เนื่องจาก การออกแบบระบบการเลือกตั้งอย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยเฉพาะระดับการถ่วงดุลในระบบรัฐสภาจะต้อง คำนึงถึงการจัดโครงสร้างขององค์ประกอบในระบบสถาบันอื่นๆ อีกเช่นกัน ถ้าภาครัฐมองถึงการพัฒนาทางการเมืองที่นำไปสู่การลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ และการเมือง และที่สำคัญการคำนึงถึงการจัดโครงสร้างทางอำนาจจะนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาวและยั่งยืน (Cres Herve and Tvede Mich., June 2013; Dal Bó Ernesto., 2002; Dal Bó Ernesto., 2006; Djankov Simeon, Edward Glaeser, Rafael La Porta, Florencio Lopez de Silanes, and Rei Shleifer., 2003a)

ข้อสมมติฐานเชิงสมการถดถอยที่ 5

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \varepsilon_i \quad \dots(5)$$

- Y_i ⇨ ระบบการเลือกตั้งที่ควรปรับพร้อมกับปัจจัยของสถาบันทางการเมืองอื่นๆ โดยส่งผลต่อการพัฒนาทางการเมือง
- X_1 ⇨ ระดับขนาดและจำนวนของพรรคการเมือง (+)
- X_2 ⇨ ระดับความขัดแย้งของการจัดสรรผลประโยชน์ทางการเมืองซึ่งนำไปสู่ทางตันของการบริหารจัดการนโยบายของภาครัฐ (+)
- X_3 ⇨ ระดับความขัดแย้งทางการเมืองที่นำไปสู่สงครามทางการเมืองในรูปแบบของมวลชน (+)

ดังนั้น จากประเด็นข้อถกเถียงดังกล่าว คือ 1) ปัญหาจากการคอร์รัปชัน 2) ปัญหาจากการก่อรัฐประหาร 3) ปัญหาของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือ ความยากจน 4) ปัญหาจากความเหลื่อมล้ำเชิงนโยบาย และ 5) ปัญหาจากระบบการเลือกตั้งที่ไม่เหมาะสมกับระบบสถาบัน มีความสำคัญและสัมพันธ์กับเงื่อนไขของการนำปัญหามาปฏิรูป หรือ การจัดโครงสร้างผ่านการออกแบบระบบสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างกระบวนการในการออกแบบเชิงวิจัยโดยพิจารณาจากการนำสมการถดถอยดังกล่าวมาวางกรอบและเงื่อนไขเชิงสมมติฐาน และที่สำคัญสามารถนำข้อสมมติฐานเพื่อหาคำตอบที่ชัดเจนในการสร้างประเด็นของการพัฒนาโยบายสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ (Djankov Simeon, Edward Glaeser, Rafael La Porta, Florencio Lopez- de-Silanes and Rei Shleifer., 2003a)

นอกจากนั้น บทความวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางของการออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่สะท้อนถึงการยกระดับประสิทธิภาพของภาครัฐโดยใช้กระบวนการและข้อสรุปจากข้อถกเถียงเชิงสมการภายใต้ข้อสมมติฐาน เช่น

1.1) แนวคิดของการลดความสัมพันธ์เชิงการเมืองระหว่างสมาชิกในระบบสถาบันและสมาชิกในระบบสภาล่างภายใต้ระบบอุปถัมภ์ (การลดระดับการคอร์รัปชัน)

1.2) แนวทางของการจัดแนวคิดของระบบการเลือกตั้งที่สร้างความสมดุลของการดำเนินนโยบายภายใต้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดอย่างเป็นธรรมโดยเฉพาะการยกเลิกระบบบัญชีรายชื่อโดยใช้ระบบการเลือกตั้งเพื่อเลือกผู้แทนในการสรรหาแทนในระบบสภาล่าง และการใช้ระบบการสรรหาในระบบสมาชิกสภาบนทั้งหมด (การลดระดับการคอร์รัปชันและปัญหาของระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ หรือ ความยากจน และการลดระดับปัญหาจากระบบการเลือกตั้งที่ไม่เหมาะสมกับระบบสถาบัน)

1.3) การยกย่องรัฐธรรมนูญในช่วงเวลาที่เหมาะสมสามารถสร้างแนวทางของการสร้างเงื่อนไขของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะได้อย่างเสมอภาค (การลดปัญหาในระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้)

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

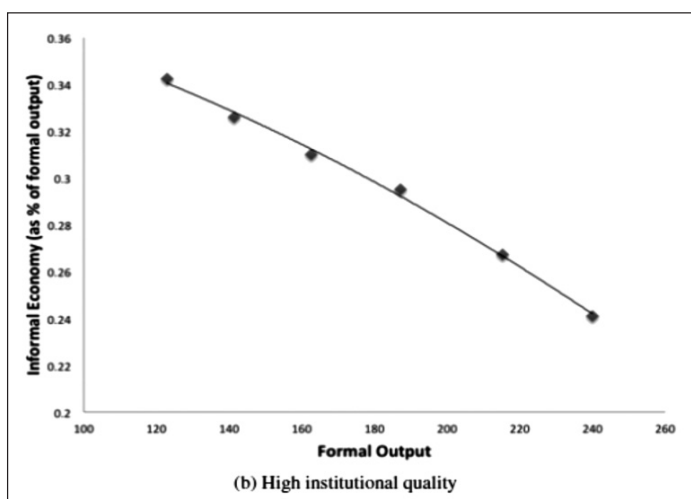
Sudip and Das (2010) ได้เกริ่นแนวคิดเกี่ยวกับระบบสถาบันที่มีผลต่อการปฏิรูปนโยบายสาธารณะ หรือ “Institution and Development Revisited: A Nonparametric Approach” โดยบทความวิจัยดังกล่าวได้พยายามศึกษาว่าระบบสถาบันที่มีความแตกต่างกันมีอิทธิพลต่อการพัฒนาในรูปแบบต่างๆหรือไม่ เนื่องจาก ถ้าศึกษากลุ่มประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่แตกต่างกัน โดยการจัดกลุ่มแบ่งออกเป็นทั้งหมด 6 กลุ่ม คือ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for Economic Co-operation and Development-OECD : 22 ประเทศ) ทวีปอเมริกากลางหรือลาตินอเมริกา (Latin America : 22 ประเทศ) แอฟริกาใต้สะฮารา (Sub-Saharan Africa: 26 ประเทศ) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (Asia and Pacific: 13 ประเทศ) กลุ่มตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ (Middle East and North Africa : 13ประเทศ) และ สหภาพยุโรปและกลุ่มประเทศในยุโรปอื่นๆ (EU and other Europe : 6 ประเทศ) เป็นต้น ความแตกต่างของการพัฒนาในแต่ละกลุ่มดังกล่าวที่สะท้อนจากระดับคุณภาพของระบบสถาบันเป็นดัชนีและตัวแปรที่สำคัญต่อระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม โดยทำการทดลองภายใต้การสมมติฐานว่าปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างระดับคุณภาพในระบบสถาบันและระดับคุณภาพอื่นๆ มีผลต่อระดับการพัฒนาหรือไม่ โดยนำตัวบ่งชี้จากการเปลี่ยนแปลงทางการเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เช่น รายได้ประชาชาติต่อหัว ระดับการบริโภคพลังงานต่างๆต่อประชากร อัตราการเกิด อัตราการตาย อัตราความเข้าใจในการอ่านและการเขียน และอัตราการเรียนในระบบการศึกษา เป็นต้น การวิจัยชิ้นนี้ได้นำข้อมูลจาก 102 ประเทศในระยะเวลาที่ต่างกัน เช่น ในช่วงปี ค.ศ. 1980-1984, ปี ค.ศ. 1985-1989, ปี ค.ศ. 1990-1994, ปี ค.ศ. 1995-1999 และปี ค.ศ. 2000-2004 เป็นต้น ซึ่งมีการพัฒนาที่แตกต่างกันภายใต้งานวิจัยเชิงปริมาณแบบ A Generalized Kernel Estimation โดยผลของการทดลองซึ่งมีความน่าสนใจในหลักการวิชาการก็คือ ระบบสถาบันทางเศรษฐกิจมีผลต่อระบบสถาบันทางสังคมและการเมืองในการพัฒนาหรือการปฏิรูปในรูปแบบต่างๆ หรืออาจมองได้ว่าระบบสถาบันทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานที่สำคัญ โดยเฉพาะระบบสถาบันทางเศรษฐกิจ รวมถึงปัจจัยต่างๆที่บ่งชี้ถึงดัชนีที่มีผลต่อระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระบบสถาบันต่างๆ เช่น กฎหมาย คุณภาพของระบบราชการ ระดับความเป็นอิสระของฝ่ายตุลาการ และระดับการคอร์รัปชัน เป็นต้น ซึ่งคุณภาพของระบบสถาบันเป็นดัชนีที่สะท้อนถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลและจะส่งผลต่อระดับการมีเสถียรภาพและคุณภาพภายใต้การนำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ในรูปแบบของนโยบายที่มีประสิทธิภาพซึ่งยังสามารถสะท้อนถึงการดึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมจาก 1) การรวมกลุ่มทางการค้าและการลงทุน (Trade integration) และ 2) การมีความได้เปรียบจากแหล่งทรัพยากรและสภาพภูมิศาสตร์ (Geography) เป็นต้น

การศึกษาที่สำคัญของ Acemoglu, Johnson, and Robinsons (2004) ได้วิเคราะห์แนวคิดใหม่ของระบบสถาบันที่เป็นพื้นฐานของสาเหตุสำคัญของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว หรือในหัวข้อ “Institution As The Fundamental Cause of Long-Run Growth” โดยได้เกริ่นประเด็นที่มาจากข้อถกเถียงว่า ระบบสถาบันทางการเมือง (Political institutions) มีหน้าที่สร้างกลไกในการจัดสรรอำนาจให้กับผู้เล่นเกมทางการเมืองในการตัดสินใจภายใต้ต้นทุนทางทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด

โดยการกำหนด สร้างกระบวนการและการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเหมาะสม หรือ เรียกว่า “de jure political power” ซึ่งเป็นแนวคิดใหม่ที่สำคัญและเชื่อมโยงกับระบบสถาบันทางเศรษฐกิจ ซึ่งระบบสถาบันทางเศรษฐกิจจะช่วยยกระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เนื่องจากระบบสถาบันทางเศรษฐกิจ (Economic institutions) เป็นระบบสถาบันที่สำคัญในการกำหนดโครงสร้างการแข่งขันของภาคเอกชน ให้มีการแข่งขันอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การมีธนาคารกลางในการกำหนดระบบเศรษฐกิจให้มีความเป็นเสถียรภาพภายใต้การบริหารจัดการนโยบายการเงิน เนื่องจากการบริหารจัดการนโยบายการเงินของธนาคารกลางอย่างมีประสิทธิภาพสามารถลดความเสี่ยงจากการบริหารจัดการของนโยบายทางการคลัง โดยเฉพาะผลลัพธ์จากระบบภาวะการใช้จ่ายของภาครัฐที่นำไปสู่สภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้น และอาจส่งผลกระทบต่อการค้าและการลงทุนเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว ดังนั้น จะเห็นได้ว่าระบบสถาบันทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับเศรษฐกิจ (Economic performance) ที่สะท้อนถึงการพัฒนา (Djankov Simeon, Edward Glaeser, Rafael La Porta, Florencio Lopez-de-Silanes, Rei Shleifer., 2003b; Gersbach Hans., 2005)

นอกจากการศึกษาของ Acemoglu, Johnson, and Robinsons (2004) การศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกันและเป็นแนวคิดของการตอบคำถามว่าระบบสถาบันมีความสำคัญต่อการพัฒนาหรือไม่นั้น นักวิชาการที่สำคัญ เช่น Elgin and Oztunali (2014) ได้ศึกษาผ่านงานวิจัยเชิงปริมาณเช่นกัน โดยศึกษาในหัวข้อ ระบบสถาบัน เศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือ “Institutions, Informal Economy, and Economic Development” ในวารสาร Emerging Markets Finance & Trade โดยได้ตีความของระบบเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการนั้น หมายถึง ผลผลิตจากระบบเศรษฐกิจที่ละเมิดกระบวนการทางกฎหมาย หรือ กระบวนการผลิตที่ไม่อิงกับระดับการแข่งขันของตลาด ซึ่งระบบเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการนั้นอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตในระบบเศรษฐกิจและระดับเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการ ในทางตรงกันข้าม ระบบสถาบันที่มีคุณภาพนั้นจะมีองค์ประกอบของปัจจัยที่สะท้อนถึงการนำนโยบายของภาครัฐมาควบคุมระดับการแข่งขันของตลาดที่ผลผลิตดังกล่าวสะท้อนถึงการเพิ่มระดับรายได้ของภาครัฐในการนำรายได้มาพัฒนาประเทศในรูปแบบของนโยบายสาธารณะ

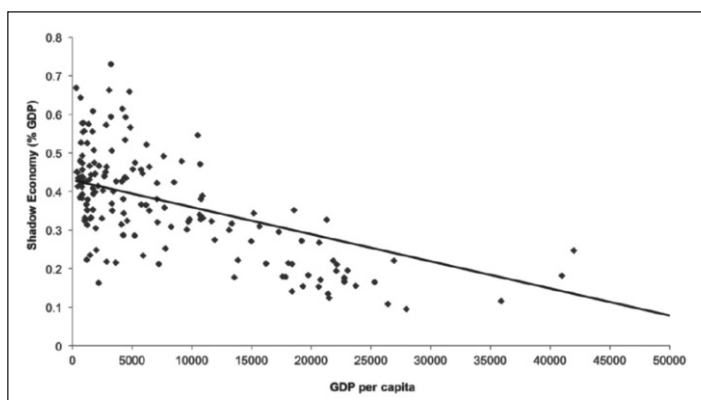
รูปภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการและระบบสถาบันที่มีคุณภาพ



ที่มา: Elgin Ceyhun and Oztunali Oguz (2014, p. 150)

การวิจัยได้นำข้อมูลเชิงปัจจัยของเศรษฐกิจนอกระบบ หรือ ระบบเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการ จำนวน 141 ประเทศในช่วงปี ค.ศ. 1984-2009 ซึ่งมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน โดยการตั้งสมมติฐานเชิงปัจจัยในรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณโดยหาความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจนอกระบบ (ตัวแปรต้น) และระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่วัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ต่อหัว (ตัวแปรตาม) โดยผลการวิจัยสามารถนำมาสรุปได้ว่าเมื่อระบบสถาบันที่มีระดับคุณภาพสูงขึ้น ระดับจีดีพีต่อหัวจะมีระดับที่สูงขึ้น หรือ ระดับเศรษฐกิจแบบไม่เป็นทางการมีระดับที่ลดลง (ซึ่งแสดงในรูปภาพที่ 1)

รูปภาพที่ 2 ระดับความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจนอกระบบและระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่วัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ต่อหัวในช่วงปี ค.ศ. 1950-2000



ที่มา: Elgin Ceyhun and Oztunali Oguz (2014, p. 152)

นอกจากนั้น รูปภาพที่ 2 แสดงถึง ความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างระดับเศรษฐกิจนอกระบบ (ตัวแปรต้น) และระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่วัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ต่อหัวต่อหัวในช่วงปี ค.ศ. 1950-200 ซึ่งจากผลการทดลองจะเห็นได้ว่า เศรษฐกิจนอกระบบมีผลต่อการลดระดับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ต่อหัว เนื่องจากผลพวงจากเศรษฐกิจนอกระบบไม่มีความเกี่ยวข้องกับงบประมาณของภาครัฐในการกระตุ้นเศรษฐกิจจากปัจจัยของรายได้ที่เพิ่มขึ้นภายใต้การจัดเก็บภาษี นั้นหมายถึง ปริมาณของผลผลิตในระบบเศรษฐกิจนอกระบบที่เพิ่มขึ้นสะท้อนถึงระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่อ่อนแอ และสามารถส่งผลต่อระดับจีดีพีต่อหัวจะมีระดับที่ลดลงในระยะยาว

López, Fernando, and García-Quero (2012) ได้เขียนงานวิจัยในบทความ Journal of Economic Issues หัวข้อ แนวคิดระบบสถาบันและการพัฒนาทางเศรษฐกิจในมุมมองของข้อถกเถียง หรือ “Institutional Approaches to Economic Development: The Current Status of the Debate.” ซึ่งบทความวิจัยได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทางเมืองภายใต้การออกแบบระบบสถาบันอย่างเหมาะสม และความเหมาะสมดังกล่าวจะสะท้อนถึงการสร้างกระบวนการของการดำเนินการนโยบายสาธารณะเพื่อยกระดับประสิทธิภาพในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ บทความวิจัยพยายามอธิบายและเน้นว่ากรอบและแนวคิดของระบบสถาบันเป็นรากฐานที่สำคัญในการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจซึ่งสะท้อนถึงระดับรายได้และระดับความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจที่มีความแตกต่างกัน โดยมีปัจจัยที่สำคัญของการพัฒนาคือ ระบบสถาบันจะต้องออกแบบและจัดโครงสร้างทางอำนาจที่ส่งเสริมสิทธิทางปัญญาและทรัพย์สิน และที่สำคัญระบบสถาบันจะเป็นตัวกำหนดกฎหมายและกฎระเบียบในการทำสัญญาอย่างถูกต้องภายใต้การปกครองที่ดี เช่น ระบบสถาบันที่ดีจะส่งเสริมการลงทุนและการค้าระหว่างประเทศและรวมถึงช่วยในการลดอุปสรรคของข้อตกลงที่นำไปสู่ปัญหาของการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะระดับของต้นทุนในการซื้อขายแลกเปลี่ยนต่างๆที่ลดลง

อย่างไรก็ตาม López, Fernando, and García-Quero (2012) ได้มองประเด็นถึงความแตกต่างของทฤษฎีและแนวคิดระหว่าง New Institutional Economics และ Institutional Political Economy ซึ่งความแตกต่างนี้สะท้อนถึงกระบวนการทางความคิดโดยส่งผลต่อระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีมุมมองที่แตกต่างกันและสามารถนำมาสรุปเป็นสมการถดถอยที่แตกต่างกันดังนี้

แนวคิด New Institutional Economics

$$\text{ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{ กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ} + \beta_2 \text{ ระดับของสิทธิทางปัญญาและทรัพย์สิน} + \beta_3 \text{ ระดับการแข่งขันของตลาด} + \beta_4 X_4 + \dots + \beta_n X_n + \varepsilon_i \dots (1)$$

แนวคิด Institutional Political Economy

$$\text{ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{ ระดับคุณภาพของนโยบายสาธารณะ} + \beta_2 \text{ ดัชนีของระบอบประชาธิปไตย} + \beta_3 \text{ ระดับการกระจายอำนาจ} + \beta_4 \text{ ระดับประสิทธิภาพของการบริหารจัดการงบประมาณของภาครัฐ} + \dots + \beta_n X_n + \varepsilon_i \dots (2)$$

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ถ้าสรุปจากสมการถดถอยทั้งสองแล้วจะเห็นได้ว่า การพัฒนาทางเศรษฐกิจ ที่ดินนั้นต้องมีระบบสถาบันที่ดี และระบบสถาบันที่ดีจะต้องกำหนดบทบาทและหน้าที่ของภาครัฐ ในการบริหารจัดการนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว อย่างไรก็ตาม แนวคิดของ New Institutional Economics จะเน้นกรอบและแนวคิดขององค์ประกอบและเงื่อนไขในระบบสถาบัน เช่น กรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมณูญ ระดับของสิทธิทางปัญญาและทรัพย์สิน และระดับการแข่งขันของ ตลาดในการวางกรอบของการพัฒนามากกว่าแนวคิดของ Institutional Political Economy ที่เน้น มุมมองของภาครัฐในการบริหารจัดการนโยบายต่างๆ หรือ การเล่นเกมทางการเมืองภายใต้โครงสร้าง เชิงอำนาจ เช่น ดัชนีของระบอบประชาธิปไตย และ ระดับการกระจายอำนาจ เป็นต้น (Lobsiger and Zahner., Jun2012; Martinez and Aim., Dec 2014; Breen and McMenamin., Dec 2013)

กรอบแนวคิดและเงื่อนไขของการทำวิจัยภายใต้การวิเคราะห์การออกแบบระบบสถาบันเพื่อ พัฒนานโยบายสาธารณะของภาครัฐ

การหาแนวทางของการออกแบบระบบสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องอาศัยแนวคิด ทางรัฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ในการออกแบบปัจจัยที่สำคัญเพื่อวางรากฐานและแนวคิดเบื้องต้น สำหรับการพัฒนาาระบบสถาบันที่นำไปสู่การพัฒนาทางการเมือง นอกจากนั้น แนวคิดทางการเมืองยังมีผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนาและกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งงานวิจัยได้พยายามศึกษาการออกแบบระบบสถาบันในประเทศไทย โดยเน้นการวิจัยเพื่อตอบโจทย์ ของแนวคิดการถ่วงดุลเชิงอำนาจเพื่อสร้างขอบเขต หรือ กรอบและเงื่อนไขของการพัฒนานโยบาย สาธารณะ บทความวิจัยชิ้นนี้ยังศึกษาถึงผลกระทบขององค์ประกอบของระบบสถาบันแบบเป็นทางการ ว่าในอดีตภายใต้งานวิจัยเชิงปริมาณในรูปแบบ Time Series ว่าอะไรเป็นปัจจัยที่สำคัญของการชะลอ ตัวของการพัฒนาาระบบสถาบันเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะนโยบายที่นำไปสู่การ การกระจายรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาจรวมถึง แนวทางการวางและการจัดการโครงสร้าง ทางอำนาจที่สะท้อนถึงทิศทางของนโยบายต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อระดับความพึงพอใจของกลุ่มผล ประโยชน์ต่างๆ นอกจากนั้น เมื่อผู้วิจัยสามารถหาปัจจัยที่สำคัญสำหรับการพัฒนาาระบบสถาบันโดยได้ ศึกษาจากประเด็นปัญหาต่างๆซึ่งสะท้อนจากการปฏิวัติและการทำรัฐประหารอย่างบ่อยครั้ง การปฏิรูป ระบบสถาบันต่างๆในสภาวะการณ์ที่ไม่ปกติ การฉีกรัฐธรรมนูญโดยใช้การทำประชามติภายใต้วัฒนธรรม ทางการเมืองที่อ่อนแอ การตั้งคณะกรรมการต่างๆในการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองที่ไม่คำนึงถึงประเด็นความ ชัดแย้งทางการเมือง และระดับการคอร์รัปชันที่สะท้อนในระบบการเมือง ราชการ และรวมถึงองค์กร อิสระต่างๆที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาประเทศ เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจะรวบรวมปัญหาและแนวทาง ที่สำคัญในการการเสนอแนะยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และการออกแบบระบบสถาบันที่สะท้อนถึงคุณภาพ เพื่อส่งเสริมการสร้างการถ่วงดุลเชิงอำนาจระหว่างสถาบันและสภาล่างเพื่อเป็นฐานและประโยชน์ต่อ การปฏิรูปนโยบายสาธารณะ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในรูปแบบของเอกสาร (Documentary Research) เช่น 1) รูปแบบเอกสาร Primary Sources และ ข้อมูลจากกระทรวงที่มีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงปริมาณ และ 2) รูปแบบเอกสาร Secondary Sources เช่น Journal of Political Economy, Journal of Economics, Journal of Political Scientists, Journal of Econometrics, Journal of International Economics, Journal of Public Choice, Journal of Public Policy และรวมถึงการศึกษาข้อมูลเป็นแนวเชิงคณิตศาสตร์ เช่น World Bank เป็นต้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษา การค้นคว้าและการวิจัย เพื่อรวบรวมระเบียบความรู้เกี่ยวกับนโยบายและยุทธศาสตร์ของประเทศไทยที่ผ่านมาโดยศึกษาประเด็นทางการเมืองและเชื่อมโยงประเด็นดังกล่าวในการหาปัจจัยที่สำคัญของอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาโลกในระบบสถาบันแบบเป็นทางการ เช่น การวิเคราะห์และการสังเคราะห์มุมมองของประเด็นปัญหาโดยครอบคลุมถึงรูปแบบของนโยบาย โดยขอบเขตของงานวิจัยจะมุ่งเน้นหาคำตอบเบื้องต้นของปัญหาทางการเมืองที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะนโยบายความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่มีระดับที่ชะลอตัว และอาจรวมถึงนโยบายสาธารณะที่สำคัญ นอกจากนี้ บทความวิจัยยังศึกษาการออกแบบระบบสถาบันโดยรวมเพื่อการปฏิรูปนโยบายสาธารณะโดยนำประเด็นแนวคิดของสมานิติบัญญัติแห่งชาติและสภาพัฒนาการปฏิรูปแห่งชาติมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ว่าแนวคิดหรือแนวทางการปฏิรูปสะท้อนถึงความเป็นธรรมในการออกแบบระบบสถาบันที่สะท้อนถึงต้นทุนทางทรัพยากรที่แท้จริงหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องศึกษา ค้นคว้า และวิจัยเนื้อหาของนโยบายของภาครัฐโดยจะวิเคราะห์ครอบคลุมประเด็นที่สำคัญภายใต้การวางแผนยุทธศาสตร์ เช่น การศึกษาประเด็นโครงสร้างของระบบรัฐธรรมนูญ นโยบายการกระจายรายได้ ระบบการเลือกตั้ง และปัญหาการคอร์รัปชันเชิงนโยบาย ในรูปแบบของสมการถดถอย

ข้อสมมติฐานที่ได้จากการถกเถียงในประเด็นข้างต้น

H_0 : การลดระดับการก่อรัฐประหารสามารถสะท้อนจากการออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างมีประสิทธิภาพและการจัดโครงสร้างในระบบสถาบันในสภาวะปกติได้หรือไม่

H_1 : การการปฏิรูปนโยบายสาธารณะเป็นการพัฒนาที่สำคัญอย่างมากโดยเฉพาะการพัฒนาเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ การออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมเป็นคำตอบที่สำคัญในการพัฒนาหรือไม่

H_2 : การออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมจำเป็นต้องมีการจัดโครงสร้างทางอำนาจหรือไม่ อย่างไร

การตั้งสมมติฐานทั้ง 3 ประเด็นเป็นเงื่อนไขที่สำคัญกับในการทำวิจัยเพื่อหาทางเลือกที่สำคัญในการวางแผนแนวคิดเชิงสถาบันในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพและยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ของประเทศไทยโดยใช้กรอบและเงื่อนไขจากสมการถดถอยในรูปแบบ Time

Series Analysis ในช่วงปี ค.ศ. 1975-ค.ศ.2012 หรือ การใช้รูปแบบของงานวิจัยเชิงปริมาณโดยนำตัวแปรมาทดสอบความสัมพันธ์ นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้ตรวจสอบตัวแปรว่ามีปัญหาของ Multicollinearity, Serial correlation, Heteroscedasticity, และ Endogeneity หรือไม่ โดยพบว่าปัญหาดังกล่าวไม่ปรากฏ

การนำข้อมูลเชิงปริมาณมาประเมินความสัมพันธ์ของสมการถดถอย

แนวคิดของการวางขอบเขตของจำเป็นต้องคำนึงถึงการนำข้อมูลเชิงปริมาณมาประเมินสมการถดถอยเพื่อหาคำตอบเชิงสมมติฐานต่างๆ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลซึ่งบ่งชี้ถึงระบบสถาบันทางการเมือง หรือ Database of Political Institutions: Changes and Variable Definitions โดย Philip Keefer จาก Development Research Group (The World Bank, December 2012) โดยได้แบ่งแนวคิดเชิงการประเมินระบบสถาบันทางการเมืองไว้ดังนี้ 1. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารสูงสุดที่มีผลต่อการกำหนดนโยบาย (Chief Executive Variables) 2. ตัวแปรที่มีความสำคัญในการอธิบายแนวคิดของพรรคการเมืองที่มีผลต่อการออกกฎหมาย (Party Variables in the Legislature) 3. ระบบการเลือกตั้งที่มีผลต่อรูปแบบนโยบายและสะท้อนถึงแนวคิดนโยบายสาธารณะ (Electoral Rules) 4. ระดับเสถียรภาพของการถ่วงดุลเชิงอำนาจที่มีผลต่อการพัฒนาทางการเมือง (Stability and Checks & Balances) 5) ระดับระบอบการปกครองที่สะท้อนถึงการดำเนินนโยบายภายใต้โครงสร้างเชิงอำนาจ (Federalism) และ 6) ดัชนีที่สะท้อนถึงระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

ผลการศึกษา

กระบวนการของการสร้างปัจจัยเชิงสมการถดถอยคือ การนำภาพของความสัมพันธ์ของสมการทั้ง 4 ที่สะท้อนถึงสภาพปัญหาของประเทศไทยซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาทางการเมืองและการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะยาว เช่น การศึกษาความสัมพันธ์เชิงปัจจัยต้นและปัจจัยตามภายใต้แนวคิดของสมการถดถอยว่ามีปัจจัยใดบ้างที่สะท้อนความสัมพันธ์ร่วมกันโดยคัดเลือกแนวคิดรวมจากปัจจัยตามก่อน และนำตัวแปรของปัจจัยตามที่มีความสัมพันธ์ร่วมกันในแต่ละสมการมาคัดเลือกปัจจัยต้นอีกครั้ง โดยการเลือกปัจจัยต้นนั้นจะใช้กระบวนการประยุกต์จากโครงสร้างเชิงระบบสถาบันที่สะท้อนถึงความสอดคล้องของปัจจัยในแต่ละสมการเพื่อจัดรูปแบบของตัวแปรต้นตามแนวคิดเชิงทฤษฎีโดยเฉพาะทฤษฎีทางรัฐศาสตร์และเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่ (รายละเอียดของการประยุกต์เขียนไว้ในหน้า 10) สมการถดถอยที่ได้นำมาทดสอบสุดท้ายนั้นจะต้องสามารถตอบข้อสมมติฐานต่างๆ ได้ เช่น 1) การลดระดับการก่อรัฐประหารสามารถสะท้อนการออกแบบและการจัดโครงสร้างในระบบสถาบันในสภาวะปกติได้โดยคำนึงถึงการจักระบบการทางการเมืองในรูปแบบอย่างไรที่สะท้อนถึงการพัฒนาทางการเมืองอย่างแท้จริง 2) การพัฒนาหรือการปฏิรูปนโยบายสาธารณะเป็นการพัฒนาที่สำคัญอย่างมากโดยเฉพาะการพัฒนาเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้แต่จะออกแบบโครงสร้างเชิงอำนาจในลักษณะใดถึงจะสามารถส่งผลต่อแนวคิดดังกล่าว 3) การออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมเป็นคำตอบที่สำคัญในการพัฒนาหรือไม่ และ 4) การออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด

รูปแบบของสมการถดถอย

Model 1

$$\text{Herfgov}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{ oppmaj}_i + \beta_2 \text{ totalseats}_i + \beta_3 \text{ maj}_i + \varepsilon_i \dots \dots \dots (1)$$

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.866 ^a	.751	.725	.152

a. Predictors: (Constant), maj, totalseats, oppmaj

Coefficients^a

Model		Standardized Coefficients	t	Sig.
		Beta		
1	(Constant)		4.283	.000
	oppmaj	-1.659	-8.997	.000
	totalseats	.661	4.790	.000
	maj	-1.576	-8.096	.000

a. Dependent Variable: herfgov

Notes: Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในรูปแบบสมการถดถอยหรืองานวิจัยเชิงปริมาณโดยได้ออกแบบสมการว่าแนวคิดของพรรคการเมืองที่มีผลต่อการออกกฎหมาย (Party Variables in the Legislature) หรือตัวแปรที่มีความสำคัญในการอธิบายแนวคิดของพรรคการเมืองที่มีผลต่อการออกกฎหมาย (Party Variables in the Legislature) ว่ามีผลกระทบต่อระดับ herfgov หรือไม่ โดยคัดเลือกตัวแปรต้นทั้งหมด 3 ตัวแปร คือ 1) totalseats อธิบายถึง จำนวนที่นั่งของระบบสภาล่างโดยเป็นการรวบรวมแนวโน้มการเพิ่มขึ้นและลดลงของที่นั่งในระบบสภาล่างที่ส่งผลต่อกระบวนการเชิงนโยบายและแนวคิดการกระจายอำนาจซึ่งเกิดจากการดำเนินนโยบายภายใต้งบประมาณ โดยผลที่ออกมา คือ ความสัมพันธ์ระหว่าง totalseats และ herfgov (Herfindahl Index Government อธิบายถึง สัดส่วนของจำนวนที่นั่งของพรรคการเมืองที่มีผลต่อระดับการแข่งขันในระบบการเมือง โดยระดับการแข่งขันจะส่งผลต่อระดับประสิทธิภาพของนโยบาย) เป็นรูปแบบความสัมพันธ์เชิงบวก นั้นหมายถึงจำนวนที่นั่งของสมาชิก

ในระบบสภากลางที่เพิ่มขึ้นส่งผลต่อแนวคิดของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะที่มีผลต่อการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองในระยะยาว แต่อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาจากระดับการแข่งขันทางการเมืองในการเสนอนโยบายสาธารณะภายใต้การปฏิรูปไม่ได้สะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลง เนื่องจาก การใช้ระบบบัญชีรายชื่อแสดงถึงจำนวนของที่นั่งในระบบสภากลางมีจำนวนที่เพิ่มขึ้นโดยเข้ามามีอำนาจในรัฐบาลไม่เข้าใจถึงปัญหาเชิงพื้นที่และการจัดสรรงบประมาณอย่างไม่เป็นธรรมโดยน้ำหนักความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.661 และค่าความสัมพันธ์ คือ $P=0.000$ 2) oppmajs อธิบายถึงแนวโน้มของฝ่ายค้านมีจำนวนที่นั่งในระบบสภากันและเป็นเสียงข้างมากหรือไม่ หรือ อธิบายถึงพรรคฝ่ายค้านมีขนาดใหญ่หรือไม่ในการสร้างระบบการถ่วงดุลจากความสัมพันธ์ระหว่างพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่เข้ามาบริหารประเทศภายใต้การให้ทุนทางการเมืองซึ่งเป็นตัวกำหนดจำนวนที่นั่งของสมาชิกในระบบสภากัน และสิ่งที่สำคัญคือดัชนีดังกล่าวสามารถเป็นกรอบและเงื่อนไขในการกำหนดแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างระดับคอร์รัปชันเชิงนโยบายและแนวคิดของระบบอุปถัมภ์ระหว่างสมาชิกสภากันและสมาชิกสภากลาง ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็นตั้งแต่ 0-1 โดยความสัมพันธ์ระหว่าง oppmajs และ herfgov เป็นรูปแบบความสัมพันธ์เชิงลบ นั้นหมายถึงโดยน้ำหนักความสัมพันธ์อยู่ที่ -1.659 และค่าความสัมพันธ์ คือ $P = 0.000$ โดยแนวโน้มของฝ่ายค้านมีจำนวนที่นั่งในระบบสภากันและเป็นเสียงข้างมากซึ่งเมื่อมีระดับที่มากขึ้นและโดยปกติแล้วจะส่งผลต่อระดับการถ่วงดุลที่สูงขึ้น เนื่องจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านและสมาชิกในระบบสภากันมักไม่สนับสนุนการบริหารจัดการนโยบายและการออกกฎหมายของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่เข้ามาเป็นรัฐบาลนั้น แต่อย่างไรก็ตามระดับการถ่วงดุลอาจยังไม่เพียงพอต่อการลดระดับอุปถัมภ์และการปฏิรูปนโยบายสาธารณะเพื่อการพัฒนา และ3) ดัชนี maj (Margin of Majority) อธิบายถึง จำนวนสัดส่วนระหว่างที่นั่งในรัฐบาลและจำนวนที่นั่งในระบบสภากลางรวมกับรัฐบาล ซึ่งจะมีระดับตั้งแต่ 0-1 โดยระดับค่า maj หมายถึงโอกาสความน่าจะเป็นของการดำเนินนโยบายในรัฐบาลผสมภายใต้พรรคการเมืองที่มีความหลากหลายเชิงอุดมการณ์ที่สูงขึ้นซึ่งมีผลเชิงลบกับ herfgov นั้นหมายถึง ความหลากหลายของอุดมการณ์สะท้อนถึงการดำเนินนโยบายในระดับกระทรวงที่มีพรรคการเมืองที่เข้ามาเป็นรัฐบาลในระบบผสมและส่งผลต่อการดำเนินนโยบายการกระจายอำนาจที่ไม่เป็นธรรม เนื่องจาก การแย่งชิงผลประโยชน์เชิงงบประมาณ โดยเฉพาะการคำนึงถึงการบริหารจัดการในระดับกระทรวงที่มีพรรคการเมืองที่หลากหลาย ถึงแม้ว่าตามหลักการของทฤษฎีจะแสดงถึงการแข่งขันเชิงนโยบายเพื่อการปฏิรูปทางการเมืองที่เพิ่มขึ้นก็ตาม ทำให้ระดับการถ่วงดุลในระบบรัฐสภาไม่สะท้อนถึงการปฏิรูปนโยบายสาธารณะภายใต้การแข่งขันเชิงนโยบาย โดยน้ำหนักความสัมพันธ์อยู่ที่ -1.576 และค่าความสัมพันธ์ คือ $P = 0.000$ นอกจากนั้น จะเห็นได้ว่า ค่า R Square อยู่ในระดับที่ 0.751 อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังได้นำตัวแปรอื่นๆ เช่น hergov และ oppmajh มาจัดในรูปแบบของสมการที่ (1) แต่ผลที่ปรากฏออกมาคือ ตัวแปรดังกล่าวไม่มีผลและความสัมพันธ์กับค่าดัชนี

Model II

$$\text{Gini}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{ checks} + \beta_2 \text{ labor} + \beta_3 \text{ mdms} + \varepsilon_i \dots \dots \dots (2)$$

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.954 ^a	.909	.892	.673

a. Predictors: (Constant), mdms, labor, checks

Coefficients^a

Model		Standardized Coefficients	t	Sig.
		Beta		
1	(Constant)		26.219	.000
	checks	-.359	-3.889	.001
	labor	.827	9.431	.000
	mdms	-.414	-4.308	.001

a. Dependent Variable: Gini

Notes: Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

Model II เป็นสมการที่สำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจาก ตัวแปรต้นประกอบไปด้วย ตัวแปร checks โดยมีความสัมพันธ์เชิงลบกับ ค่า Gini Coefficient ในระดับที่ดีมาก คือ $P = 0.001$ และ ค่า Beta = -0.359 ซึ่งแสดงถึง Checks and balances หรือ ระดับการถ่วงดุลระหว่างสภานและสภาล่าง สะท้อนถึงประสิทธิภาพของการออกกฎหมายและความโปร่งในการดำเนินนโยบายภาครัฐ โดยมีผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่ลดลง นอกจากนั้น mdms หรือ Mean District Magnitude มีความสัมพันธ์เชิงลบกับ ค่า Gini Coefficient ในระดับที่ดีมาก คือ $P = 0.01$ และ ค่า Beta = -0.414 ซึ่งแสดงถึง จำนวนที่นั่งของสมาชิกผู้แทนในระบบสภานต่อจำนวนเขตโดยเฉลี่ย ถ้าค่าของ Mean District Magnitude มีระดับที่เพิ่มขึ้นสะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำที่ลดลง เนื่องจาก ค่า mdms สะท้อนถึงการพิจารณาจากที่มาของสมาชิกมาจากการเลือกตั้ง แน่ใจว่าถ้าใช้ระบบการเลือกตั้งมาเลือกสมาชิกในระดับสภานมากขึ้นจะส่งผลต่อการเพิ่มระดับการถ่วงดุลที่ลดลงจากความสัมพันธ์ระหว่างต้นทุนทางการเงินของพรรคการเมืองที่เอื้อให้กับสมาชิกในระบบสภาน โดยเฉพาะการเอื้อผลประโยชน์ทางการเงินและผลประโยชน์เชิงนโยบาย และตัวแปรสุดท้ายคือ ตัวแปร labor หรือ

ระดับของภาคประชาชนการเข้าสู่ตลาดแรงงานในช่วงอายุระหว่าง15-24 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่า Gini Coefficient ในระดับที่ดีมาก คือ $P = 0.00$ และ ค่า $Beta = 0.827$ ซึ่งจำนวนแรงงานที่เพิ่มขึ้นในตลาดแรงงานไม่สะท้อนถึงการลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ เนื่องจาก นโยบายการขยายตลาดแรงงานอาจสะท้อนเพียงแค่กลุ่มแรงงานที่ไม่รวมถึงแรงงานนอกระบบซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงมากในกลุ่มคนจน ทำให้นโยบายดังกล่าวเกิดความล้มเหลวในระยะยาวถ้าภาครัฐไม่ดำเนินนโยบายในการสร้างแรงจูงใจและผลประโยชน์ทางการเงินกับภาคแรงงานในการเข้าสู่ตลาดแรงงานในระบบอย่างแท้จริงก่อนดำเนินนโยบายการเพิ่มค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ นอกจากนั้น จะเห็นได้ว่า ค่า R Square ของสมการโดยรวมนั้นอยู่ในระดับที่ 0.909

Model III

$$\text{Military}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{ finittrm} + \beta_2 \text{ checks} + \varepsilon_i \dots \dots \dots (3)$$

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.951 ^a	.903	.898	.16126

a. Predictors: (Constant), checks, finittrm

Coefficients^a

Model		Standardized Coefficients	t	Sig.
		Beta		
1	(Constant)		11.336	.000
	finittrm	-.963	-17.520	.000
	checks	.098	1.787	.083

a. Dependent Variable: Military

Notes Titles: Robust standard errors in parentheses $p < 0.01$, $p < 0.05$, $p < 0.1$

Model III แสดงถึงการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารสูงสุดและการนำรัฐธรรมนูญมาประยุกต์ใช้ได้หรือไม่ในการกำหนดบริบททางการเมืองและการปกครองประเทศมีผลต่อคุณภาพของระบบสถาบันทางการเมืองและสะท้อนในรูปแบบการพัฒนานโยบายสาธารณะหรือไม่ (Chief Executive Variables) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ตัวแปรต้นทั้งหมด 2 ตัวแปร และตัวแปรตาม 1 ตัวแปรดังนี้ คือ finittrm checks และ Military เป็นต้น โดย finittrm อธิบายถึงข้อจำกัดของการนำรัฐธรรมนูญมา

ใช้ในการบริหารจัดการและวางแผนกรอบและเงื่อนไขของนโยบายโดยถ้ามีค่าเท่ากับ 0 นั้นหมายถึงรัฐธรรมนูญไม่สามารถนำมาใช้ได้เนื่องจากการฉีกรัฐธรรมนูญ หรือการก่อรัฐประหารที่นำมาสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญชั่วคราวโดยตัวแปรนี้จะอธิบายถึงปีที่รัฐธรรมนูญสามารถนำมาใช้ในการบริหารประเทศหรือไม่ ถ้ารัฐธรรมนูญมีอำนาจของการนำมาใช้จะมีค่าเท่ากับ 1 ซึ่งตัวแปรดังกล่าวเป็นตัวแปรของการอธิบายถึงระดับประสิทธิภาพขององค์ประกอบในระบบสถาบันแบบเป็นทางการ โดยมีผลเชิงลบกับ Military นั้นหมายถึง การใช้อำนาจในรัฐธรรมนูญในการบริหารประเทศช่วยให้ระยะเวลาที่อำนาจของระบบทหารเข้ามามีส่วนสำคัญน้อยลงและเป็นผู้นำในการบริหารประเทศมีระดับที่ลดลง เช่น การดำรงตำแหน่งที่สำคัญในระดับกระทรวงต่างๆ เป็นต้น และนอกจากนั้น การก่อรัฐประหารภายใต้การยึดอำนาจจะมีระดับที่ลดลง เนื่องจากบริบททางการเมืองอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญที่เข้มแข็งและนำมาสู่โอกาสของการก่อรัฐประหารที่ลดลง ซึ่งความสัมพันธ์อยู่ในระดับดีมาก คือ $P = 0.00$ และ ค่า Beta = -0.963

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังได้ใช้ตัวแปรที่เกี่ยวกับการถ่วงดุลในระบบสถาบันและสภาล่าง ซึ่ง checks มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ Military นั้นหมายความว่า ระดับการถ่วงดุลที่มากขึ้นภายใต้รัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยอำนาจและที่มาของสมาชิกวุฒิสภาและรวมถึงขอบเขตในการใช้อำนาจร่วมกันในการออกกฎหมายและที่สำคัญ คือ การดำเนินนโยบายต่างๆ ของภาครัฐส่งผลต่อการเพิ่มโอกาสในการก่อรัฐประหารในประเทศไทยอย่างบ่อยครั้ง อาจสะท้อนระดับการถ่วงดุลภายใต้โครงสร้างเชิงอำนาจที่มีอยู่ในอดีตถึงปัจจุบันนั้นยังสะท้อนถึงการคอร์รัปชันเชิงกระบวนการระหว่างสมาชิกในระบบสถาบันและสภาล่างที่ส่งผลต่อแนวคิดของความขัดแย้งทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง กระบวนการดังกล่าวอาจต้องแก้โดยการสร้างแนวคิดการถ่วงดุลที่มากขึ้นและเหมาะสม เช่นการปฏิรูปกฎหมายเพื่อยกระดับการถ่วงดุลและการตรวจสอบในสภาวะการเมืองที่ปกติและลดโอกาสของการฉีกรัฐธรรมนูญจากการยึดอำนาจ เนื่องจาก ผลจากสมการถดถอยแสดงถึงประเทศไทยยังต้องสร้างระดับการถ่วงดุลที่สูงขึ้นโดยสะท้อนถึงแนวทางของการปฏิรูปนโยบายสาธารณะเพื่อลดระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระยะยาวซึ่งถ้าส่งผลเชิงบวก การก่อรัฐประหารซึ่งนำมาสู่กระบวนการฉีกรัฐธรรมนูญจะมีระดับที่ลดลง โดยความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง คือ $P = 0.083$ และ ค่า Beta = 0.098 นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า ค่า R Square ของสมการโดยรวมนั้นอยู่ในระดับที่ 0.90

Model IV

$$\text{Gini}_i = \beta_0 + \beta_1 \text{Military} + \beta_2 \text{execrlc} + \beta_3 \text{finitrm} + \varepsilon_i \dots \dots \dots (4)$$

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.724 ^a	.523	.476	1.460

a. Predictors: (Constant), Military, execrlc

Coefficients^a

Model		Standardized Coefficients	t	Sig.
		Beta		
1	(Constant)		90.598	.000
	execrlc	.426	2.758	.012
	Military	.574	3.718	.001

a. Dependent Variable: Gini

Notes: Titles: Robust standard errors in parentheses p<0.01, p<0.05, p<0.1

Excluded Variables^b

Model	Beta In	t	Sig.	Partial Correlation	Standardized Coefficients
					Tolerance
1	finittm	. ^a	.	.	.000

a. Predictors in the Model: (Constant), Military, execrlc

b. Dependent Variable: Gini

Model IV แสดงถึงการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารสูงสุดและการนำรัฐธรรมนูญมาประยุกต์ใช้ได้หรือไม่ ในการกำหนดบริบททางการเมืองและการปกครองประเทศซึ่งมีผลต่อคุณภาพของระบบสถาบันทางการเมืองและสะท้อนในรูปแบบการพัฒนานโยบายสาธารณะหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ตัวแปรต้นทั้งหมด 3 ตัวแปร คือ execrlc Military finittm และ ตัวแปรตาม 1 ตัวแปร คือ Gini โดยผล R Square ของสมการโดยรวมนั้นอยู่ในระดับที่ 0.523 นอกจากนั้น ถ้าพิจารณาจากปัจจัยของการก่อรัฐประหารนั้นมีผลเชิงลบต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ นั้นหมายความว่า การที่ระบบทหารเข้ามามีอำนาจสูงสุดจากการก่อรัฐประหารส่งผลต่อการพัฒนานโยบายสาธารณะมีระดับที่ล้มเหลวและแน่นอนว่าระดับค่าความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจหรือการกระจายรายได้มีระดับลดลงจากการชะลอตัวทางเศรษฐกิจและอาจรวมถึงระดับความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการค้าและการลงทุน เป็นต้น โดยระดับความสัมพันธ์อยู่ที่ระดับดีมาก คือ $P = 0.001$ และ ค่า Beta = 0.574 หรืออาจตอบได้ว่าระดับการก่อรัฐประหารและการเข้ามาของระบบทหารในการปกครองประเทศโดยใช้กระบวนการของการฉีกรัฐธรรมนูญและการร่างรัฐธรรมนูญในสภาวะที่ไม่ปกติอาจส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระยะยาว นอกจากนั้น ตัวแปรต้นที่สำคัญในสมการนี้คือ execrlc อธิบายถึงแนวคิดของทางเลือกสาธารณะ หรือ Public Choice ซึ่งมองว่าอุดมการณ์ของพรรคการเมืองนั้นมีผลต่อรูปแบบของนโยบายและแนวคิดการจัดตั้งรัฐบาล โดยส่วนใหญ่แล้วรัฐบาล

ผสมจะเป็นลักษณะของนโยบายที่เน้นการบริหารประเทศแบบระบบทุนนิยมและดำเนินนโยบายในการสนับสนุนผู้ผลิตเป็นหลักภายใต้การดำเนินนโยบายทางด้านภาษี โดยผลที่ออกมาสะท้อนความสัมพันธ์แบบเชิงบวกกับ Gini ระดับดี คือ $P = 0.012$ และ ค่า $Beta = 0.426$ นั้นหมายถึงระบบแนวคิดดังกล่าวหรือการใช้ระบบทุนนิยมในการบริหารประเทศนั้นสะท้อนถึงระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามค่าของ $finittrm$ ไม่สามารถสะท้อนถึงความสัมพันธ์กับค่าระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ เนื่องจาก ตัวแปรถูกตัดออกจากสมการถดถอย

สรุปผลการศึกษา

ผลสรุปจากการนำสมการถดถอยมาใช้ในการออกแบบระบบสถาบัน หรือ เป็นทางเลือกเชิงระบบในการจัดการหรือสร้างกลไกในระบบสถาบันเพิ่มขึ้นและเหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศในรูปแบบของการพัฒนาทางการเมืองที่สะท้อนถึงแนวทางของการพัฒนานโยบายสาธารณะ โดยสามารถสรุปเป็นประเด็นที่ควรนำผลสมการถดถอยมาวิเคราะห์เชิงทฤษฎีในการจัดรูปแบบของระบบสถาบันเพื่อยกระดับการพัฒนา นโยบายสาธารณะ เช่น 1) แนวคิดการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบรัฐสภากับปัจจัยของระบบอุปถัมภ์ที่สะท้อนถึงการคอร์รัปชัน 2) กรอบและเงื่อนไขของการปรับโครงสร้างในระบบสถาบันทางเศรษฐกิจและสถาบันทางการเมืองภายใต้กรอบและเงื่อนไขของการกระจายอำนาจ และ 3) แนวคิดการสร้างการพัฒนาระบบประชาธิปไตยเพื่อยกระดับคุณภาพของระบบสถาบันทางการเมือง

อภิปรายผล

การศึกษาแนวคิดระบบสถาบันทางการเมืองมีความสำคัญอย่างมากกับการพัฒนาทางการเมือง เช่น การออกแบบสมการถดถอยที่นำตัวแปรต้นและตัวแปรตามมาจัดแนวคิดเชิงสมมติฐานเพื่อหาแนวทางในการตอบโจทย์ข้อสมมติฐานได้ว่ากระบวนการของกลระดับการก่อกำเนิดรัฐประหารสามารถสะท้อนจากปัจจัยออกแบบและการจัดโครงสร้างในระบบสถาบันในสภาวะปกติเพียงเท่านั้น โดยสภาวะปกติจะบ่งชี้ถึงการวางกรอบและเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญที่มีความเป็นธรรมทางการเมือง ซึ่งความเป็นธรรมจะสะท้อนถึงระดับความขัดแย้งทางการเมืองที่ลดลง โดย Martinez and Aim.(Dec 2014) ได้สนับสนุนแนวคิดเดียวกันในบทความชื่อ “ระบอบประชาธิปไตยที่ถดถอยในประเทศไทย: บทบาทของภาคประชาสังคม และสถาบันทางการเมือง” โดยผู้วิจัยได้กล่าวถึงประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับระบบสถาบันแบบเป็นทางการว่าต้นตอของการก่อกำเนิดรัฐประหารหรือการชะลอตัวของการพัฒนาทางการเมืองทางประชาธิปไตย คือ “ปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงหรือ การฉีกรัฐธรรมนูญอย่างบ่อยครั้ง ‘Constitutional actors’ และปัจจัยของความอ่อนแอของระบบสถาบันทางสังคม ‘Civil society’ ที่ถูกผลักดันจากปัจจัยของการฝักฝ่ายและความสนใจทางการเมืองมากกว่าคุณค่าของกรอบและเงื่อนไขของระบอบประชาธิปไตย” (p. 333)

นอกจากนั้น การพัฒนานโยบายสาธารณะเป็นการพัฒนาที่สำคัญอย่างมากโดยเฉพาะการพัฒนาเพื่อลดความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ โดยการออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมเป็นคำตอบที่สำคัญ โดยเฉพาะการสร้างสมดุลเชิงอำนาจภายใต้การออกแบบ

ระบบการเลือกตั้ง เช่น 1) ระบบรวมเขตเรียงเบอร์และใช้ระบบการเลือกตั้งแบบการโอนเสียง หรือ Single transferable vote (STV) ควบคู่กัน นอกเหนือจากข้อเสนอดังกล่าวแล้วผู้เขียนยังพิจารณาถึงประเด็นการปรับโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบรัฐสภากับปัจจัยของระบบอุปถัมภ์ที่สะท้อนถึงการคอร์รัปชัน เนื่องจาก ถึงแม้ว่าระบบการเลือกตั้งจะสะท้อนถึงความหลากหลายของพรรคการเมืองที่เข้ามามีอำนาจในระบบสภา แต่ระดับการถ่วงดุลและการตรวจสอบในระบบรัฐสภามีความสำคัญอย่างยิ่งที่แสดงถึงแนวโน้มของการลดระดับอุปถัมภ์และความสัมพันธ์เชิงการเมืองที่บ่งชี้ถึงการคอร์รัปชันและนำมาสู่ความล้มเหลวของการบริหารจัดการนโยบายภาครัฐ โดยเฉพาะนโยบายการกระจายรายได้ อย่างไรก็ตาม Rodríguez-Pose (Jul 2013) ได้เขียนบทความวิจัยในประเด็นรูปแบบของระบบสถาบันแบบเป็นทางการที่เหมาะสมนั้นจะช่วยลดความเสี่ยงของความล้มเหลวของการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การพัฒนาทางเศรษฐกิจ หมายถึง การพัฒนาสินค้าภายใต้ต้นทุนที่ลดลงและกระบวนการผลิตสินค้าที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นซึ่งการพัฒนานโยบายสาธารณะในระดับชาติเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อภาครัฐให้ความสำคัญในการยกระดับการพัฒนาทางด้านการศึกษาและสร้างกระบวนการศึกษาเชื่อมโยงกับตลาดแรงงานในการยกระดับรายได้ โดยเฉพาะเมื่อภาคประชาชนที่มีระดับรายได้ต่ำกว่าระดับเส้นความยากจนได้เข้าถึงระดับการศึกษาสูงขึ้น ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งที่ต้องมีการสร้างระบบในรัฐสภาที่มีการถ่วงดุลเชิงอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ และ 2) การจัดโครงสร้างเชิงอำนาจระหว่างสภานิติบัญญัติและสภาล่างสะท้อนถึงการเพิ่มระดับการถ่วงดุลเชิงอำนาจในการสนับสนุนการออกกฎหมายและงบประมาณที่อิงกับผลประโยชน์ทางการเมืองร่วมกันน้อยลง และที่สำคัญการใช้ระบบการเลือกตั้งและแนวคิดการออกแบบที่มาของผู้แทนนั้นยังสะท้อนถึงแนวคิดการถ่วงดุลเชิงอำนาจในระดับที่สูงขึ้นซึ่งปัจจัยเชิงวัฒนธรรมทางการเมืองนั้นที่อยู่ในรูปแบบของระบบสถาบันแบบไม่เป็นทางการมีระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพเชิงบริบททางการเมืองที่ลดลงในกรณีที่มีการจัดโครงสร้างเชิงอำนาจมีความเหมาะสมในการสร้างระดับการถ่วงดุลของผู้เล่นเกมในระบบการเมืองเพิ่มขึ้นในระยะยาวภายใต้จุดดุลยภาพโดยผลของสมการถดถอยที่ออกมาสะท้อนถึงความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่าง checks และค่า Gini แต่ค่า Beta มีระดับน้ำหนักความสัมพันธ์ที่ต่ำ นอกจากนั้น ค่า checks ยังส่งผลต่อการก่อรัฐประหารเช่นกัน ดังนั้นการจัดโครงสร้างเพื่อยกระดับการสร้างการถ่วงดุลเพื่อสร้างความโปร่งใสในการออกกฎหมายและการอนุมัติงบประมาณในโครงการใหญ่ๆที่สะท้อนถึงการปฏิรูปนโยบายสาธารณะอย่างแท้จริง นั่นคือ การจัดแบ่งโครงสร้างเชิงอำนาจในระบบรัฐสภาดังนี้

กลุ่มที่ 1: สภาล่างซึ่งมาจากระบบการเลือกตั้งแบบเป็นสัดส่วนในจำนวน 375 คน และมาจากการสรรหาอีกส่วนหนึ่งในระดับจังหวัด โดยผู้สรรหาจะเป็นรูปแบบของคณะกรรมการอย่างละ 5 คน ซึ่งมาจากการใช้ระบบการเลือกตั้งทางตรง โดยเข้ามาเลือกผู้แทนของจังหวัดละ 3-5 คน ตามขนาดของพื้นที่ โดยใช้กลุ่มตามสายอาชีพต่างๆ ซึ่งทำให้สมาชิกสภาล่างมีจำนวนถึงประมาณ 603-755 คน ซึ่งเน้นการแก้ปัญหาเชิงพื้นที่และความเหลื่อมล้ำเชิงงบประมาณ

กลุ่มที่ 2: สภานิติบัญญัติ หรือ สภาวุฒิสภาที่มีวาระ 6 ปี จำนวน 200 คน ซึ่งมาจากการสรรหาจากกลุ่มสาขาอาชีพต่างๆ โดยเน้นการถ่วงดุลและการตรวจสอบกระบวนการทำงานของภาครัฐ โดยเฉพาะการบริหารจัดการนโยบายภายใต้งบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด

และ 3) ถ้าพิจารณาจากปัจจัยของการก่อรัฐประหารนั้นมีผลเชิงลบต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ นั้นหมายความว่ากรณีที่ระบบทหารเข้ามามีอำนาจสูงสุดจากการก่อรัฐประหารส่งผลต่อการปฏิรูปนโยบายสาธารณะและแน่นอนว่าระดับค่าความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจหรือการกระจายรายได้มีระดับลดลงจากการชะลอตัวทางเศรษฐกิจและอาจรวมถึงระดับความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการค้าและการลงทุน ดังนั้น ในสภาวะไม่ปกติในระบบการเมือง การจัดโครงสร้างในระบบสถาบันแบบเป็นทางการ โดยเฉพาะการยกย่องรัฐธรรมนูญในช่วงการก่อรัฐประหารและการเข้ามาของระบบทหารในการปกครองประเทศโดยใช้กระบวนการของการฉีกรัฐธรรมนูญและการยกย่องรัฐธรรมนูญอาจไม่เหมาะสมเนื่องจาก กระบวนการดังกล่าวส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ในระยะยาว (Offermann Frank, Hiltrud Nieberg, and Katrin Zander., 2009; Schiff Maurice and L. Winters. 2002; Castro Lucio. 2005)

ประเด็นดังกล่าวเป็นตัวอย่างบทวิเคราะห์ที่น่าสนใจสำหรับการออกแบบการจัดโครงสร้างในระบบสถาบันแบบเป็นทางการในรูปแบบมหภาคเพื่อเป็นแนวทางและสร้างความมั่นใจว่าการจัดโครงสร้างเชิงอำนาจมีความจำเป็น หรือ จะเห็นได้ว่าการออกแบบระบบสถาบันแบบเป็นทางการอย่างเหมาะสมจำเป็นต้องมีการจัดโครงสร้างทางอำนาจอย่างแท้จริงโดยเน้นการสร้างแนวคิดการพัฒนาทางการเมืองภายใต้การจัดโครงสร้างเชิงอำนาจใหม่ในประเทศไทย (Alesina Alberto and Eliana La Ferrara., 2004; Blumkin Tomer and Mark Gradstein., 2002)

เอกสารอ้างอิง

- อรรถกฤต ปัจฉินันท์. (2554). *แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- อรรถกฤต ปัจฉินันท์. (2554). *แนวคิดทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐศาสตร์การเมือง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- Alesina, A., Arnaud, D., William, E., Sergio, K., & Romain, W. (2003). Fractionalization, No 9411, NBER Working Papers, National Bureau of Economic Research, Inc.
- Alesina, A., & Eliana, L. F. (2004). Ethnic Diversity and Economic Performance, No 10313, NBER Working Papers, National Bureau of Economic Research, Inc.
- Alesina, A., & Guido, T. (2004). Bureaucrats or Politicians?, No 1130, CESifo Working Paper Series, CESifo Group Munich.
- Alesina, A., Ignazio, A., & Ludger, S. (2002). What Does the European Union Do?, No 61, EUI-RSCAS Working Papers, European University Institute (EUI), Robert Schuman Centre of Advanced Studies (RSCAS).
- Alesina, A., Ignazio, A., & Ludger, S. (2005). What does the European Union do? Public Choice, 123(3), 275-319.

- Barberà, S., & Matthew, J. (2003). Choosing How to Choose: Self-Stable Majority Rules and Constitutions.”, UFAE and IAE Working Papers, Unitat de Fonaments de l'Anàlisi Econòmica (UAB) and Institut d'Anàlisi Econòmica (CSIC).
- Batabyal, S., & Chowdhury, A. (Jan 2015). Curbing corruption, financial development and income inequality. *Progress in Development Studies*, 15 (1), 49-72.
- Blumkin, T., & Mark, G. (2002). Transparency Gloves for Grabbing Hands? Politics and (Mis) Governance., No 3668, CEPR Discussion Papers, C.E.P.R. Discussion Papers.
- Breen, M., & McMenamin, I. (Dec 2013). Political Institutions, Credible Commitment, and Sovereign Debt in Advanced Economies. *International Studies Quarterly*, 57(4), 842-854.
- Castro, L. (2005). Regional Trade Integration in East Africa: Trade and Revenue Impacts of the Planned East African Community Customs Union, International Trade, EconWPA.
- Choudhury, S. (2009). Towards Sub-regional cooperation: India's Northeast and Bangladesh, MPRA Paper, University Library of Munich, Germany.
- Dal Bó, E. (2002). Supermajority Voting Rules: Balancing Commitment and Flexibility. No 132, Economics Series Working Papers, University of Oxford, Department of Economics.
- Dal Bó, E. (2006). Committees with supermajority voting yield commitment with flexibility. *Journal of Public Economics*, 90(4-5), 573-599.
- Djankov, S., Edward, G., Rafael, L.,P., Florencio L., S., & Andrei, S. (2003a). The new comparative economics, No 3054, Policy Research Working Paper Series, The World Bank.
- Djankov, S., Edward, G., Rafael, L.,P., Florencio L., S., & Andrei, S. (2003b). The New Comparative Economics, No 9608, NBER Working Papers, National Bureau of Economic Research, Inc.
- Djankov, S., Edward, G., Rafael, L.,P., Florencio L., S., & Andrei, S. (2003). The new comparative economics. *Journal of Comparative Economics*, 31(4), 595-619.
- Drazen, A., & Limao, N. (May 2008). A Bargaining Theory of Inefficient Redistribution Policies. *International Economic Review*, 49(2), 621-57.
- Elgin, C., & Oztunali, O. (2014). Institutions, Informal Economy, and Economic Development, Emerging markets finances and trade. *Journal of the Study of Emerging Markets*, 50,145-162.

- Gersbach, H. (2005). Democratic Mechanisms: Double Majority Rules and Flexible Agenda Costs, No 5013, CEPR Discussion Papers, C.E.P.R. Discussion Papers.
- Gersbach, H., & Lars, S. (2005). Can Democracy Educate a Society?, No 1693, IZA Discussion Papers, Institute for the Study of Labor (IZA).
- James, D., M. (1994). *Game Theory for Political Scientists*. Princeton University Press.
- Laffont, J., J., & David, M. (2004). The Design of Transnational Public Good Mechanisms for Developing Countries, No 267, IDEI Working Papers, Institut d'Économie Industrielle (IDEI), Toulouse.
- Lagunoff, R. (2004). The Dynamic Reform of Political Institutions, No 47, Econometric Society, Latin American Meetings, Econometric Society.
- Lagunoff, R. (2005). Dynamic Stability and Reform of Political Institutions, Game Theory and Information, EconWPA.
- Lagunoff, R. (2006). Dynamic Stability and Reform of Political Institutions, Levine's Bibliography, UCLA Department of Economics.
- Lobsiger, M., & Zahner, M. (Jun 2012). Institutions and Economic Development: Disentangling the Role of Contracting and Property Right Institutions. *Journal of Economic Development*, 37(2),1-34.
- López, C., F. & García, Q., F. (Dec 2012). Institutional Approaches to Economic Development: The Current Status of the Debate. *Journal of Economic Issues* (M.E. Sharpe Inc.) 46 (4), 921-940.
- Martinez, K., & Aim, S. (Dec 2014). Democratic Regression in Thailand: The Ambivalent Role of Civil Society and Political Institutions. *Contemporary Southeast Asia*, 36 (3), 333-355.
- Maur, J., C. (2008). Regionalism and trade facilitation: a primer, No 4464, Policy Research Working Paper Series, The World Bank.
- Offermann, F., Hiltrud, N., & Katrin, Z. (2009). Dependency of organic farms on direct payments in selected EU member states: Today and tomorrow, *Food Policy*, 34(3), 273-279.
- Pasadilla, G. (2004). East Asian Cooperation: The ASEAN View, No DP 2004-27, Discussion Papers, Philippine Institute for Development Studies.
- Philip, K. (2012). Database of Political Institutions: Changes and Variable Definitions, Development Research Group (The World Bank).
- Reis, J., G., & Thomas, F. (2010). Trade and the Competitiveness Agenda, No 10176, World Bank Other Operational Studies, the World Bank.

- Rodríguez, P., A. (Jul 2013). Do Institutions Matter for Regional Development? *Regional Studies*, 47(7),1034-1047.
- Schiff, M., & Winters, L. (2002). Regional cooperation, and the role of international organizations and regional integration, No 2872, Policy Research Working Paper Series, The World Bank.
- Sudip, R., B., & Monica, D. (2010). Institution and Development Revisited: A Nonparametric Approach, Policy Issues in International Trade and Communities Study Series, Unites Nations, (42), 1-10.